

Sygn. akt IV KK 372/15

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

SSN Dariusz Świecki

Protokolant Danuta Bratkrajc

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Barbary Nowińskiej
w sprawie **S.K.**

skazanego z art. 13 ustawy o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu
wyrobów tytoniowych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 2 lutego 2016 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości na korzyść

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 5 maja 2014 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 5 maja 2014 r. Sąd Rejonowy w W.,
po rozpoznaniu w postępowaniu nakazowym sprawy S. K.,
oskarżonego o to, że „w bliżej nieustalonym czasie 2013 roku w C.,

odkazał alkohol etylowy, który został ujawniony w dniu 13.05.2013 r. przez funkcjonariuszy Centralnego Biura Śledczego Komendy Głównej Policji Zarząd w K. w łącznej ilości 30,80 litra w butelkach szklanych, tj. o czyn z art. 13 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych”, uznał S. K. za winnego zarzuczonego mu czynu i za to na mocy art. 13 wskazanej ustawy w zw. z art. 34 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu karę 12 miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie. Wobec niepodjęcia przez oskarżonego przesyłki, zawierającej odpis wskazanego wyroku, aktu oskarżenia i stosownego pouczenia, orzeczenie to uprawomocniło się w pierwszej instancji w dniu 4 czerwca 2014 r.

Od tego wyroku nakazowego, Minister Sprawiedliwości wniósł kasację na korzyść skazanego, zarzucając w niej rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 500 § 1 i 3 k.p.k., polegające na rozpoznaniu – w wyniku niezasadnego uznania na podstawie zebranego w postępowaniu przygotowawczym materiału dowodowego, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne – sprawy S. K. w trybie nakazowym i wydaniu wyroku nakazowego pomimo wynikających z tego materiału istotnych wątpliwości co do okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzuczonego mu czynu. W konkluzji kasacji wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna w stopniu oczywistym.

Zarzut podniesiony w kasacji Ministra Sprawiedliwości w pełni znalazł potwierdzenie w materiałach sprawy. Skarżący trafnie wskazał, że rozpoznanie sprawy w postępowaniu nakazowym i wydanie wobec skazanego wyroku nakazowego odbyło się z naruszeniem warunków określonych w art. 500 § 1 i 3 k.p.k. Przepisy te dopuszczają prowadzenie sprawy w trybie nakazowym, jeśli na podstawie zebranych dowodów okoliczności czynu i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości, co pozwala uznać, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Oznacza to, że dla wydania takiego orzeczenia wymagane jest osiągnięcie przez sąd, w oparciu o zebrane w dochodzeniu dowody, dostatecznego stopnia pewności w zakresie okoliczności popełnienia czynu przestępnego i winy oskarżonego. Wymóg ten jest spełniony zwłaszcza wówczas, gdy sprawca przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a przyznanie się nie nasuwa zastrzeżeń lub gdy istnieją oczywiste dowody dopuszczenia się czynu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015 r. sygn. akt II KK 82/15, Biul.PG 2015, nr 4, poz. 9).

Tymczasem w niniejszej sprawie nie sposób mówić o braku wątpliwości co do okoliczności czynu i winy skazanego. Jak trafnie wskazał skarżący, jedyne ustalone w sprawie fakty dotyczyły posiadania przez skazanego alkoholu, którego skład wskazywał na to, że był poddawany procesom odkażania. Nie przeprowadzono jednak żadnych czynności, które mogłyby prowadzić do ustalenia, kto poddawał takim procesom zatrzymany u skazanego alkohol, w szczególności, czy robił to sam skazany. Z pewnością sam fakt posiadania tego rodzaju substancji nie pozwala na przypisanie

przestępstwa z art. 13 ustawy o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych. Wątpliwości co do tego, że to skazany odkażał znaleziony alkohol, wspiera też fakt, że w toku przeszukania nie znaleziono żadnych substancji mogących do tego służyć. Sam S. K. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

W takim stanie rzeczy nie sposób było przyjąć, że okoliczności popełnienia zarzucanego czynu i wina S. K. zostały wyjaśnione w sposób nie budzący wątpliwości. Skarżący trafnie zauważył, że świadczy o tym sam opis zarzucanego czynu zawarty w akcie oskarżenia, rażący brakiem precyzyjnego wskazania czasu czynu, czy sposobu jego popełnienia. Niewątpliwie wyjaśnienie okoliczności sprawy w stopniu umożliwiającym rozstrzygnięcie co do odpowiedzialności karnej skazanego wymagało na etapie postępowania sądowego przeprowadzenia rozprawy i dokonania w jej toku badania szeregu okoliczności kluczowych dla ustalenia sprawstwa i winy skazanego. Z tego względu jako oczywiste jawi się naruszenie przepisów art. 500 § 1 i 3 k.p.k., które miało istotny wpływ na zapadłe w sprawie rozstrzygnięcie.

Wobec powyższych uchybień niezbędne okazało się uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania. W ponownym rozpoznaniu Sąd Rejonowy zwróci baczną uwagę na konieczność wnikliwego rozpoznania sprawy w trybie adekwatnym do jej okoliczności.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

kc

